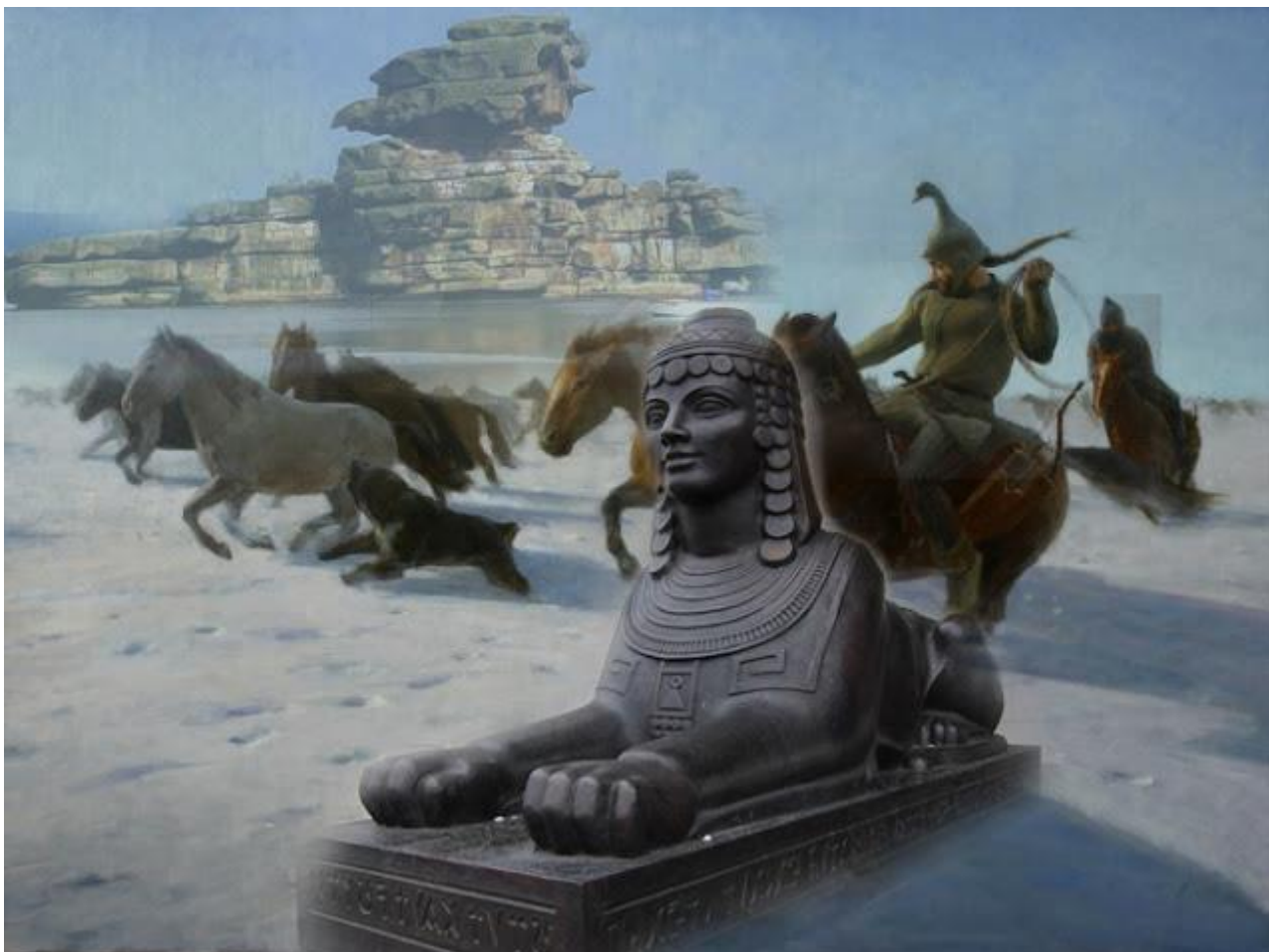

Tajemství Skýthie aneb příběh lásky

Co víme o Sfinze, která stojí poblíž velkých egyptských pyramid? Velmi málo, ano, a to, co víme, nemusí odpovídat skutečnosti. Vše je doposud zahaleno rouškou tajemství.

A co víme o jeho ženě - velké Lvici? Vůbec nic. Existují pouze spekulace, že se její socha nacházela někde poblíž Velké sfingy.

Do dnešních dnů se však, bohužel, nedochovala. Mezitím daleko od egyptských pouští mezi žlutými, sluncem spálenými, nekonečnými kazašskými stepmi náhle „vyrůstá“ zelená hradba lesa, kamenné horské masivy, fantastické křivky skal, tichá „začarovaná“ jezera plná ryb a stojí tam skála podobná Sfinze. To je Žumbaktas, jedinečná hora stojící ve vodách jezera Burabaj.

Je považována za horninu přírodního původu, ale někteří badatelé přesto dokazují její umělý původ. Odkud se tedy Sfinga v kazašských stepích vzala? Vždyť je nejen v obrysech podobná egyptské Sfinze, ale má i stejné rozměry - dvacet krát sedmdesát čtyři metrů!

Ještě jedna záhada. Mimochodem, Žumbaktas se z kazaštiny překládá jako „skála-hádanka“, která čeká na své výzkumníky.

Skála Žumbaktas

Možná, že egyptskou a kazašskou Sfinou něco spojuje. Jaká tajemství skrývá Žumbaktas? Možná ji postavila vědě neznámá starověká civilizace?

Jaká civilizace mohla existovat před několika tisíci lety na území Kazachstánu? Odkud se vzaly mýty o Amazonkách? Odkud pocházeli Skythové, Sarmati, Turkuti? Odpovědi na tyto otázky přineslo vědomé snění. Někomu budou připadat jako pohádka, fantazie, ostatně jako samotná možnost poznávat historii prostřednictvím vědomého snění. Tyto informace tedy nejsou určeny skeptikům, ale možná budou pro někoho užitečné...

Zpoza obzoru se pomalu vynořuje zářící sluneční koule. Tu však narazila na majestátní siluetu pyramidy, kterou jako by zastavila jiná silueta - silueta královského lva. Starověká Sfinha hleděla na vycházející Slunce a ještě někde dál na Východ...

Náhle se její kamenné oční důlky rozzářily podivnou září. Zdálo se, že oči ožívají a pohybují se. Mocný, ale jemný hlas pronesl větu. Jazyk však byl nesrozumitelný. A vtom se vyřčená slova začala překládat ve vědomí a hlas stále zněl... Ačkoli kamenný obr neotevřel ústa.

„Vzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěl o starých zemích Země a o zemích jiných, které stojí u Sluncí jiných...?“ - řekla. „Tehdy jsem ti sdělil své jméno a v této zemi mi

říkali *Pta* nebo *Ptah*... (Viz téma: Co ukryvá starověká Sfinga a příběhy monster vytvořených člověkem).

Tenkrát jsem vyprávěl mnohé, ale o své věčné lásce, své věrné ženě, jsem se nezmínil. Ale vždyť ona přišla na tuto Zemi u Slunce Ra ještě přede mnou. A tady jsme se setkali a poznali lásku. Přišla ze vzdálené planety, u vzdálené hvězdy, která je na vaší současné obloze téměř neviditelná.

V dávných dobách existovalo velké souhvězdí viditelné ze Země. Svým tvarem připomínalo Losa. V dnešní době je na jeho místě vidět mnoho souhvězdí.

Starobylý petroglyf tohoto souhvězdí na jižním Uralu poblíž úpatí hřebene Zjuritkul, který se nachází v Satkinském rajónu Čeljabinské oblasti. Největší a nejstarší geoglyf na světě.

U vzdálené Hvězdy se narodila má láska potomkům rodu Koně a rodu Jelena. Tak lze hypoteticky nazvat tyto kosmické civilizace, a pak její duch přišel do mé vlasti - do čertogu Orionu a vtělil se do těla mého lvího národa. A dali jí jméno - Sechmet. Ale já jsem ji ještě neznal.

Jednou jsem vám už vyprávěl, že naše těla se mohla přelévát z lidského do lvího, vždyť náš svět v čertogu Orionu je deváté dimenze.

Odtud putovala na Zemi do systému Sluncí. V té době existovala dvě Slunce, to vám bylo také mnohokrát řečeno... (Viz další témata.)

A to byly dávné časy, kdy na Zemi poblíž dvou Sluncí přišli Asurové, předkové vašich předků z Boreje (Hyperboreje - bílá rasa), a dračí předkové Lemurijců (žlutá rasa), kteří žili na planetě zvané Faeton. Všichni přišli budovat život na Zemi, rodící se pouze z plamenů a kamenů.

Sechmet se tehdy usadila v daleké zemi a otevřela tam portál, aby Asurové a lemurijské předkové mohli sestoupit na povrch.

Tímto portálem jsem přišel na Zemi i já, rovněž vyslán svým národem, abych pomohl předchozím vyslancům.

Tenkrát se mému národu v čertogu Orionu donesla strašlivá zvěst, že existují temné, agresivní světy, které rozsévají smrt a zkázu. A ta zvěst přišla ze Země. Byl

jsem tam vyslán, abych vybudoval depozitář vědění a ukryl ho před temnými agresory.

Tak jsem prošel Sechmetiným portálem a dostal se na Zemi. Tak jsme se setkali... Tak jsem spatřil svou budoucí ženu a zrodila se naše láska. Bylo to daleko odtud, na Východě, za pouštěmi a stepmi, v kraji, kterému dnes říkáte Kazachstán.

Musel jsem však splnit své poslání a zamířil jsem zde, do zemí u velké Řeky, které říkáte Nil. Zde jsme s dalšími vyslanci provedli mnoho věcí. Většina z nich byli asketové z planet systému Síría.

Tak zde byly vztyčeny tyto pyramidy a velká pokladnice (viz téma: Co ukrývá starověká Sfinga a příběhy monster vytvořených člověkem). Ale o tom už jsem jednou vyprávěl...

Nyní bude vyprávět ona, Sechmet, moje milovaná..."

Velká sfinga zmlkla a upřeně se zadívala na Slunce. To se vzneslo ještě výš a dotklo se vrcholu velké pyramidy, jako by přes ni přehodilo duhovou oponu.

A náhle se její baldachýn rozevřel a v pyramidě se objevil... otvor, jako by z ní byl vyjmut střed. A vypadal jako obrovské dveře otevřené dokořán. Tam také svítilo Slunce a bylo vidět nějaké hory. V těch horách se skrývalo průzračné jezero. A uprostřed jeho vod stála... Sfinga.

A hle, už je blízko, a kolem jsou zalesněné hory, ale místo Sfingy je tu skála, znetvořená časem. Ale stále je viditelná a vlasy vlající ve větru. Černé výmoly rozřezaly kamennou tvář a proměnily ji v hromadu kamení.

Nyní se však po vodě plížila podivná mlha. Zhoustla a zahalila prastaré kameny. Vše se ztrácelo v jejím nazelenalém oparu.

Náhle se rozplynula a odhalila starobylý monument. Kam se poděly trhliny a praskliny? Jsou pryč. V klidných vodách jezera sedí obrovská kamenná Sfinga. Ale i jezero je teď jiné. Kamenná socha se leskne ve slunečním světle. Je dokonale vyřezaná z černé žuly a stojí nad hladinou na břehu jezera. Její podstavec přechází ve stěnu dokonale obloženou obrovskými kamennými bloky. A tato zeď se spojuje s horami... A ve zdi, přímo pod tlapami je kvádr tak obrovský, že je větší než všechny ostatní, které tvořily zeď. Mohutné kamenné tlapy se o něj opřely a zapečetily vchod.

A teprve tehdy jsem si všimla pohledu. Měkké namodralé světlo se linulo z očí Sfingy... s ženskou tváří. Široce otevřené oči a smělá tvář s vlasy vlajícími ve větru mě přiměly vzpomenout si na Amazonky...

Hrud' sfingy zdobilo obrovské monisto (druh náhrdelníku, popř. límce) z kamenných disků vybroušených do lesku.

A tu jsem uslyšela hlas kdesi ve svém nitru. „Ano, kdysi jsem taková byla. I když mě často zobrazovali obráceně, s tělem člověka a hlavou lvíce. Vždyť jsem se měnila, jak bylo v mé domovině zvykem.

Když jsem přišla na Zemi, našla jsem lásku... Byli jsme spolu tady na jedné planetě... Ale byli jsme tak daleko od sebe.

Můj manžel Pta se připoutal ke kamennému monumentu, aby v době nebezpečí neustoupil a ochránil pokladnici vědomostí, kterou na Zemi přinesly hvězdné civilizace ještě z Faetonu a Marsu. A já jsem tento prastarý portál chránila před černými monstry, vždyť ty kamenné dveře pod mými tlapami vedou do zrcadlových místností, jimiž se dá projít do jiných světů, do jiných dimenzí, na jiné planety u jiných hvězd, v jiných galaxiích.

A černé nestvůry, které jsou od velké bitvy draků světla a temnoty (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků) uvězněny v podzemích Země, sní o tom, že se dostanou do mého portálu, aby pronikly do jiných světů a zmocnily se jich. A lháři z civilizace Anunnaki z Nibiru, o nichž ti již mnohokrát vyprávěli, je k tomu navádějí.

Pomáhali mi zde žreci, zasvěcenci z různých národů, kteří zde žili v mé době. Ještě za časů borejských tu stál obrovský chrám. Byl postaven poblíž mé postavy, kterou jsem sama vyřezala ohnivým paprskem ve skále jako zámek dveří do jiných světů.

Tento chrám i kamennou postavu znali všichni v celé zemi. Založili ho Daarijci, kteří přišli ze země Oriany asurské neboli Sva, jak ji později nazývali vaši předkové, nebo Boreje, jak ji nazývali Řekové. Usadili se v rozlehlých zemích, kterým dnes říkáte Sibiř. Tak se zrodila země Daaria, dcera země Sva nebo Boreje. V těch dobách se daarijská pevnina rozrůstala a hory se zvedaly. Ale na východě se země začala propadat na dno oceánu. A země Sva se také potopila do propasti. To vše se stalo následkem velkých bojů o krystal země, který je ukryt v útrobách velké hory Kailáši (Kailás). Tam bojovali bojovníci světla s démony černých světů, kteří byli zahráni do útrob Země, a s Anunnaki.

A tak východní zemi Mu, obývanou potomky lemurijských potomků žluté rasy světlých draků, začala zaplavovat voda a mnoho uprchlíků se vydalo na západ do Daarijského kraje. A začali se usazovat podél jižních hranic Daarie.

Zde, v těchto krajích, v krajích mého portálu, se usazovali a mísili s daarijskými rody, a začaly se množit kmeny a nové rody, které Daarijci nazývali Skyviči nebo v pozdějších dobách Skythové.

Ale všichni Skyviči nebyli stejní. V jednom rodě bylo více daarijské krve, v druhém krve osadníků ze zaniklé země Mu. A začali se lišit i vzhledem. A tak existovali bílí a žlutí Skyviči. A čím jižněji a východněji, tím více žilo žlutých Skyvičů, a čím západněji a severněji - tím více žilo bílých Skyvičů.

A tato země se začala nazývat Kangcha, jak ji nazývali bílí Skyviči, nebo Kangju, jak ji nazývali Skyviči žlutí.

Ale na jihu, v poušti, které dnes říkáte Gobi, se Anunnakiům podařilo prorazit portál do temných světů, a začali vypouštět démony uvězněné světelnými krystaly v útrobách - na povrch. A tenkrát jsem shromáždila Skyviče ze své země Kangcha

na obranu naší země. Ale jelikož jsem byla žena, ženy mě lépe slyšely a lépe chápaly nebezpečí oněch dnů.

Tak se v těchto krajinách objevily ženy - válečnice. Tehdy jsem k nim přišla, zahustivši své tělo a proměnivši je v lidské tělo, a začala jsem je učit válečnickému umění, které jsem znala ze svých různých inkarnací.

A stepní děvy se staly neporazitelnými, a sláva o nich se rozšířila daleko za hranice naší země. Mnoho daarijských žen ke mně přišlo jako učednice a začaly si osvojovat bojové umění a šířily ho po stepi na západ i na východ. Takže i vaši předkové patřili mezi Amazonky, jak později Řekové nazývali ženy válečnice. Skytky a Sarmatky, starověké Slovanky po dlouhá staletí a tisíciletí uchovávaly mou nauku.

Třebaže ne vždy je možné bojovat v boji zblízka, třebaže velká Daarie padla, spálená ohněm, přezdívaným ve vašich dnech jaderný, který rozlil po zemi příšerní Anunnakiové ze svých létajících viman, jejich duch však nebyl zlomen.

Byla to strašlivá válka, v níž nebylo vítězů. Daarijci a Skyviči sice uchránili své země před invazí, ale ty země shořely v nevídaném ohni, a pak na dlouhé věky zamrzly do běla... Jenom na západě se část Daarie ještě držela, ale i tak mnozí její obyvatelé odešli do podzemí a začali svou zemi nazývat Bjarmií, podle jména nového hlavního města.

Ale moje Kangcha zůstala, zamořená jedovatým ohněm a promrzlá naskrz severními větry. Její rudokamenné hlavní město stálo pevně proti všem nepřátelům navzdory. A jeho kameny jsou doposud nepomíjivé. Vy těmto rozvalinám říkáte - „Akyrtas“.

A Skyviči se vydali hledat nové země vzápětí za Sklaveny a Vendy - vašimi slovanskými předky, kteří vyšli ze zamrzající Daarie. A opět se příznili, zakládajíce nové rody a kmeny...

Ale jejich ženy uchovávaly bojové umění a znalosti o něm, dokonce až do vašich dnů dorazily...

V oné velké válce zaplavilo tento monument horské jezero, a z poloviny byl zničen nárazem ledovce. A led pokryl vše dokola mrtvým štítem. A nikdo nezůstal na tomto místě.

Nemělo smysl se tu dál zdržovat, neboť portál se mi podařilo zavřít na poslední chvíli...

A pak jsem odletěla za svým manželem, abych mu pomohla v jeho těžké službě, a přišla jsem do Egypta. Tak tam poznali mé jméno Sechmet. A narodila se nám tam dcera Bast, která byla uctívána jako kočičí bohyně, patronka plození dětí. A mě přijímali různě, neboť tehdy nebylo v egyptské zemi zvykem, aby žena byla válečnicí. A začali mi říkat divoká bohyně války, ačkoli jsem byla vždy proti válkám.

Jen jedno je pravda, že zlo musí být potíráno bojem smrtelným a nikdy se nevzdávat, a to vždy bylo a zůstává mým mottem. V boji by si však nikdo neměl

vylévat osobní hněv, aby se osobně nepoutal ke svým nepřátelům, ale měl by zachovat chladnokrevnost a neochvějnou divokost podobnou meči spravedlnosti.

Staňte se nástrojem nebes trestajícím zlo, ale osobně se zlu nemstěte. Osobní pomsta váže uzly karmy v tomto hrubém pozemském světě... Staňte se průvodcem velikého Jara - této energie spravedlnosti, která se zrodila v této vesmírné manvantaře (viz další témata), když se Vesmír setkal se zlem. Tato energie nyní teprve roste, vždyť se ještě blíží ta nejdůležitější bitva, včetně bitvy o tuto planetu - naši novou matičku Zemi, která se stala novou vlastí pro nás, pro ty, kdo na ní rozsávali život, i pro vaši matičku, na níž jste se narodili.

...Ale s manželem jsme dlouho spolu nepobyli.

V egyptské zemi mi postavili kamenné tělo, abych mohla odpočívat ve vašem hustém světě, a přitom se neobtěžovala zhušťováním svého těla. Ve vašem světě je pro nás velmi těžké a obtížné udržet se v husté podobě. A u egyptských pyramid stály dvě sochy lvů.

Boje se však nevyhnuly ani této zemi. A tak se v egyptské zemi dostal k moci Set - černý přivandrovalec. Měl svůj létající vůz a během velké bitvy s Horem zničil svou zbraní můj monument na prach. Věděl, že kameny jsou zranitelné, a jen tak mě mohl vyřadit z boje. Ale Hor jej přesto tenkrát pokořil...

Po ztrátě kamenného těla jsem přišla o část struktur svého ohnivého těla a byla jsem nucena jít do reinkarnace... Nevědomým to připadalo jako smrt. Ale ducha nelze zabít. A můj choť to věděl a slíbil, že na mě počká, ať už by to trvalo jakkoli dlouho.

A tehdy jsem v duchu odešla do své původní vlasti ke svým předkům z rodu Koně a Jelena, kteří sídlili v čertogu velkého Losa. Jsou to hvězdy vzdálené a vy pro ně nemáte jména...

Ale narodivši se tam, přišla jsem znovu tady, na Zemi, se jménem Umaj, s novými rodiči z rodů Koně a Jelena (viz téma: Proč se proroctví nenaplnují - poselství sibiřské bohyně).

Pak jsme přišli k mému zničenému kamennému tělu a začali shromažďovat lidi přeživší, ale zdivočelé a oblečené do zvířecích kůží. A začali jsme jim vyprávět o jejich minulosti a o zemi Asurů - Sva, o Daarii, o Lemurii. A Kangchu začali obnovovat.

A tentokrát jsme měli zařízení přivezená z dalekých hvězdných krajin, abychom zemi zbavili věčné zimy, která ji spoutala od smrti Daarie spalujícím ohněm. A tak jsme začali zemi dodávat teplo a začali sázet nové rostliny... a potom vyrostl velký les. A naši bratři z Medvědího čertogu u Polární hvězdy nám v tom pomáhali.

A lidem jsme začali vyprávět skazy o velkém Duchu vesmírného světa. V našem jazyce z rodů Koně a Jelena se mu říkalo Tengri. Tak se toto jméno vžilo mezi zdivočelými, ale přeživšími v těchto drsných končinách lidmi - potomky žlutých a bílých Skyvičů. Jejich žreci si k nám chodili pro poznání a my jsme je potom naučili

obracet se přímo k duchům přírody a k samotnému vesmírnému Duchu - Tengrimu. I začali se jejich žreci nazývat šamany.

V této epoše jsem byla schopna znovu přijít ke svému manželovi. A byli jsme zase spolu, i když jen občas. Jeho kamenné tělo bylo zasypáno pískem po té dávné potopě, kdy došlo k bitvě se Setem a kdy moje tělo zaniklo.

Lví monument mého manžela byl tehdy zcela skrytý pod nánosy bahna a písku. Můj muž ho však neopustil a věrně střežil pokladnici vědění. Tak jsem ho tam navštěvovala v těle Umaji a vracela se zpět do stepí ke skytským národům. Nikdo však o tom nevěděl. Ale i samotný kamenný lev byl v oněch dobách v Egyptě zapomenut.

A tak ubíhala dlouhá léta, dlouhá staletí. Lidé opět vytvářeli nové rody a kmeny. A tak ze žlutých a bílých Skyvičů vznikli Turkuti, což znamená ‚silní‘, kterým se podařilo přežít Světovou zimu.

Turkuti se usadili v těchto končinách, část bílých Skyvičů se spojila se Sklaveny a Vendy a odešla na západ do Bjarmie a stala se vašimi slovanskými prapředky.

A část Skyvičů odešla na Kavkaz. Tam se smísili s místními kmeny, které se v těchto horách usadily ještě v dobách zkázy Atlantidy. Odešli k moři Teng, které se ve vaší době nazývá Černé, a k Chvalinskému (Kaspickému) moři a do údolí sedmi asijských řek. A celé to pro Heleny a Římany byla Skýthie, vždyť všechny tamní kmeny byly jak žluté, tak bílé, původem ze stepí Asie až po severní Bjarmii a Novgorod Veliký, který se stal hlavním městem Bjarmie - Gardariky v nejchladnější době, kdy město Barma bylo opuštěné.

A rozprostřela se Skýthie od moře Teng (Černého) a Karpatských hor na Západě až po čínská království na Východě, založená přímými potomky obyvatel země Mu. A rozprostřela se Skýthie od Kavkazu a Chvalinského moře a Perského království na Jihu až k zmrzlým opuštěným zemím, které kdysi patřily Daarii Veliké a ve vašich dnech se nazývají Sibiří. Mnoho rodů a kmenů se tam usadilo...

Pamatujte však, že všichni jste ze stejného kořene! Všichni pocházejí ze země Sva! A žlutí Skyvičové a Turkuti jsou vám, Slovanům, také bratry, jen s příměsí krve obyvatel země Mu. A jazyk už převzali od svých nových učitelů, kteří rozpustili velkou Zimu, od hvězdných rodů z čertogů Koně a Jelena.

Trvalo mnoho tisíců let, než se zformovaly nové národy, jak říkáte. Nebylo to všechno za jeden den, a dokonce ani za jedno století!

Temné síly však znovu zaútočily. Anunnakiům se opět podařilo otrást krystalem Země v jejích útrobach a otevřít díru do nízkých světů. A ta se otevřela uprostřed zemí bez života a spálených dávným ohněm války, která zničila Daarii. Tomu místu nyní říkáte poušť Gobi.

Démoni se prodrali z těchto divokých a krutých světů a začali získávat těla, které zrcadlili od živých lidí. Tak se ve stepích a horách Kangcha objevily hordy strašlivých, krutých a nemilosrdných divochů. Hlavními z těchto divokých kmenů

byli Hunové nebo Gunové či Džungarové (říkalo se jim různě). A začali tísnit Skyty, bílé i žluté, a začali je zahánět, takže se stalo nemožným pochopit, kdože to ve stepi žije. Jedině podle činů bylo vidět, kde je zloba a krutost - démoni v lidských tělech zašití byli.

Staré kmeny začaly odcházet do lesů za svými šamany, vždyť divochů bylo nespočetně mnoho, jako mořských vln. A prastarý svět začal pod jejich náporem umírat a světlé rody hynuly po stovkách v bojích s touto havětí. A statečné skytské ženy, pamatující na mou nauku u kamenné sochy lva, bojovaly bok po boku se svými muži a bratry, přesto však síly nebyly vyrovnané.

Kmeny byly roztržštěné a anunnakijští sluhové začali přinášet každému z nich vyvolenost skrze pýchu vládců... A hordy divochů zaplnily Kangchu, načež Heléni zemi obsazenou divochy nazvali Tartárií. Vždyť ty kmeny byly démonické a přinášely své peklo (helénsky tartar).

Tak Západ začal velkou step a Sibiř nazývat Tartárií. A vy jste to najednou začali opakovat podle Západu a potřásáte západními mapami, zapomínajíce na svou skutečnou historii, zapomínajíce na Daarii a Kangchu. A sami si domýšlíte počátky tartarijského pojmenování.

Tara a Tarch byli vládci Daarie před téměř devíti tisíci lety od vaší doby, kdy Daarie vzkvétala. A vy jste je poslali do pozdní epochy divoké Tartárie... a válku, která Daarii před sedmi tisíci lety zničila, jste vůbec přetáhli do vašeho 19. století, abyste se zalíbili novým trendům západním, nikoli slovanským. Pamatujte, že to opět ze Západu k vám přichází od těch, kdo chtějí znovu vaši zemi Rus, dědičku dávných civilizací, rozdělit!

Tartárie je návnadou na vyvolenost, a navíc falešnou, a vějičkou na odtržení Sibiře od ruských zemí! Opět národy rozdělují, stejně jako předtím, služebníci anunnakijští a ideje vyvolenosti vštěpují potomkům bílých Skyvičů a Sklavenů (Slovanů) i potomkům žlutých Skyvičů (Turkutů).

A v těch skutečných stoletích Tartárie vaše vlast hynula! Tenkrát mé tři dcery znovu otevřely portál, tentokrát na Altaji. A využily silušku, která ještě zbývala v mém kamenném lvím těle, jež stojí uprostřed asijských hor a stepí, a dokázaly uzavřít černou díru v poušti Gobiské. A zapečetili svá těla v kurganech, aby zabránili navždy otevřít dveře do černého světa a aby se invaze hord už nikdy neopakovala. Tělo jedné z mých dcer bylo vyneseno a zničeno vašimi učenci. Přezdívali jste jí Altajská princezna (viz téma: Příběh altajské princezny). Rozpadla se proto, že ji rozmrazili. A nyní je zámek oslaben.

Zbylé dvě dcery jej však ještě drží. A nedávejte svým vědcům síly, aby z nevědomosti napáchali další zlo! Jinak já a mé dcery zničíme Altaj! Aby se díra do temného světa znovu neotevřela.

Od té doby, co je zámek na Altaji, je díra v Gobi uzavřena a nové hordy divochů nemohou proniknout do tohoto světa. Ale ti, kdo tehdy pronikli skrz - učinili kmeny lidí krutými a divokými. A potomci hvězdných rodů, stavše se Turkuty, byli

nepočtení a později se, bohužel, smísili s divochy. Ale některé rody ještě pamatovaly hvězdné předky, kteří odešli do lesů a na pláně k řece Ra nebo Voloze (Volze).

A tam mezi jejich legendami lze nalézt i mé prastaré jméno... Traduje se legenda o ženě se lvím tělem a jménem Sechmet mezi vzdálenými potomky Skyvičů z Kangchu - kmene, který si začal říkat Čuvaši.

Tak se legendy a obrazy lvíce rozšířily po celém světě - od Egypta přes Volhu až po kazašské země - nástupce Kangchu. Uplynula tisíciletí, a legenda se ztratila... A socha se proměnila v kámen...

Ale čas neexistuje! Je vidět jen tehdy, když se na jednu epochu podíváte z epochy jiné. Pokud se díváte na všechno najednou, žádný čas neexistuje! I o tom teď mluví skála, které říkáte Hádanka nebo Žumbaktas. Ta samá skála, která je mým kamenným tělem a která tu stojí už tisíce věků. Ve vašich dnech je zničené. Ale když se na něj podíváte, uvidíte mě. A když se podíváte z jedné strany, uvidíte mě mladou, a když se podíváte z druhé strany, uvidíte stařenu. Vesmír sám zdokonalil to, co z mého monumentu zbylo. Sám čas se do něj otiskl. Vždyť je to současně stáří v mládí i mládí ve stáří... neboť není ani mládí, ani stáří! Ale všechno je věčnost!

A na nic se nevztahuje promlčecí lhůta, natož na zločiny! A boj pokračuje! Boj se silami, které ovládly tuto planetu, a už brzy, díváte-li se ze své strany času, dojde k rozuzlení! Žijete u jeho dveří, u dveří do nového světa, kdy budou konečně odhalena dávná tajemství a rozluštěny hádanky prastarých kamenů. Ještě vás však čeká bitva, a to ta nejtěžší... jako obvykle. I když Láska vždycky zvítězila. Je věčná a nesmrtelná. Já to znám a zná to i můj choť na březích Nilu..." - pokračovala Sechmet v řeči. A její socha se pomalu proměnila v onu tajemnou skálu Žumbaktas, která „plave“ ve vodách jezera mezi horami... Skálu - Hádanku, která, se jednou promění v dívku - bojovnici, podruhé v moudrou stařenu... a někde tam, v chuchvalcích mlhy nalezne někdejší krásu lvíce v kamenném monistu...

Zapsala Valeria Kolcova 13.10.2017